

Vương quốc vắng nụ cười

(Tiếp theo)

Cả triều đình háo hức nhìn con người phi thường vừa xuất hiện. Hoá ra đó chỉ là một cậu bé chừng mười tuổi, tóc để trái đào. Nhà vua bèn ngọt ngào bảo cậu :

- Hãy nói cho ta biết vì sao cháu cười được !

- Muôn tâu Bệ hạ, những chuyện buồn cười không thiếu đâu ạ. Ngay tại đây cũng có. Bệ hạ tha cho tội chết, cháu sẽ nói.

- Nói đi, ta trọng thưởng.

Cậu bé ấp úng :

- Chẳng hạn, sáng nay, Bệ hạ đã quên... lau miệng ạ.

Nhà vua giật mình, đưa tay lên mép. Một hạt cơm lăn xuống áo hoàng bào. Các quan đưa tay bụm miệng cười. Đến khi cậu bé chỉ quả táo cắn dở đang căng phồng trong túi áo của quan coi vườn ngự uyển thì ai nấy đều bật cười thành tiếng.

Nhà vua gật gù. Thế rồi, ngắm nhìn cậu bé, ngài bỗng hỏi :

- Này cháu, vì sao nãy giờ cháu cứ đứng lom khom thế ?

- Tâu Bệ hạ, ban nãy cháu bị quan thị vệ đuổi, cuống quá nên... đứt dải rút ạ.

Triều đình được mẻ cười vỡ bụng. Tiếng cười thật dễ lây. Ngày hôm đó, vương quốc nọ như có phép màu làm thay đổi. Đến đâu cũng gặp những gương mặt tươi tỉnh, rạng rỡ. Hoa bắt đầu nở. Chim bắt đầu hót. Còn những tia nắng mặt trời thì nhảy múa và sỏi đá cũng biết reo vang dưới những bánh xe. Vương quốc u buồn đã thoát khỏi nguy cơ tàn lụi.

Theo **TRẦN ĐỨC TIẾN**

- **Tóc để trái đào** : đầu cạo trọc, chỉ để lại vài ba mớ tóc trông như quả đào.

- **Vườn ngự uyển** : vườn hoa trong cung vua.

1. *Cậu bé phát hiện ra những chuyện buồn cười ở đâu ?*

2. *Vì sao những chuyện ấy buồn cười ?*

3. *Tiếng cười thay đổi cuộc sống ở vương quốc u buồn như thế nào ?*

4. *Phân vai đọc lại toàn bộ câu chuyện "Vương quốc vắng nụ cười".*